

Jean-Guihen Queyras, violoncel

Integritat, curiositat i diversitat caracteritzen el seu estil, ja sigui a l'escenari o en enregistraments, que suggereixen un artista apassionat, totalment lliurat a la música. Els seus acostaments, tant a la música antiga (amb la Freiburger Barockorchester, Akademie für alte Musik de Berlín o Concerto Köln) com a la música contemporània són exhaustius. Ha realitzat estrenes mundials d'obres d'Ivan Fedele, Gilbert Amy, Bruno Mantovani, Michael Jarrell, Johannes-Maria Staud i Thomas Larcher, a més d'enregistrar el *Concert* de Peter Eötvös, sota la batuta del compositor (2014). La seva versatilitat l'ha portat a ser artista resident del Concertgebouw d'Amsterdam, Festival d'Ais de Provença, Vredenburg d'Utrecht i del Wigmore Hall de Londres. Ha tocat amb les principals orquestres, com l'Orquestra de la Ràdio de Baviera, Orchestre de París, Philharmonie, Simfònica NHK de Tòquio, Gewandhausorchester i Tonhalle de Zuric, amb directors com Iván Fischer, Philippe Herreweghe, Yannick Nézet-Séguin, Jiří Bělohlávek, Oliver Knussen i Sir Roger Norrington. Els seus enregistraments dels Concerts d'Elgar, Dvořák i Gilbert Amy han rebut grans elogis de la crítica.

Com a part del projecte d'Harmonia Mundi dedicat a Schumann, n'ha enregirat la integral dels *Trios*, amb Isabelle Faust i Alexander Melnikov, així com el *Concert per a violoncel* amb l'Orquestra Barroca de Freiburg i Pablo Heras-Casado. Entre els seus projectes recents, destaquen la gira pel Japó amb la Filharmònica Txeca (Jiří Bělohlávek) i concerts amb l'Orquestra de Cambra d'Europa (Yannick Nézet-Séguin), la Gewandhausorchester (Herbert Blomstedt) i la Simfònica de Birmingham (Edward Gardner).

Jean-Guihen Queyras posseeix una càtedra a la Universitat de Freiburg. Toca un violoncel Gioffredo Cappa del 1696, cedit pel Mécénat Musical SoFreiburgciété Générale.

Michael Behringer, clavecí

Nascut el 1996, va estudiar música religiosa a Freiburg, i més tard clavecí i orgue a Viena i Amsterdam. Com a clavecinista i baix continu ha viatjat per tot el món en col·laboració amb Jordi Savall, Reinhard Goebel, Han Tol, Musica Antiqua Köln, Hespèrion XXI, Orquestra Barroca de Freiburg i el Balthasar-Neumann-Ensemble. Actualment és professor a la Hochschule de Freiburg.

DILLUNS, 28 DE NOVEMBRE DE 2016 – 20.30 h
Palau Cambra Sala de Concerts

Jean-Guihen Queyras,
violoncel
Michael Behringer,
clavecí

DL B 21674-2016

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

Sonates per a violoncel i baix continu, Op. 14

A. Vivaldi (1678-1741)

I

Sonata núm. 1, en Si bemoll major, RV 47 11'
Largo - Allegro - Largo - Allegro

Sonata núm. 2, en Fa major, RV 41 11'
Largo - Allegro - Largo - Allegro

Sonata núm. 3, en La menor, RV 43 13'
Largo - Allegro poco - Largo - Allegro

II

Sonata núm. 4, en Si bemoll major, RV 45 12'
Largo - Allegro - Largo - Allegro

Sonata núm. 5, en Mi menor, RV 40 11'
Largo - Allegro - Largo - Allegro

Sonata núm. 6, en Si bemoll major, RV 46 11'
Preludio (Largo) - Allemanda (Allegro) - Largo
- Corrento (Allegro)

Comentari

Extremadament cèlebre per les obres orquestrals i els concerts que compongué per a instruments solistes, Antonio Vivaldi és així mateix l'autor d'una sèrie de composicions de cambra molt interessants. Peces intimistes, d'exquisida factura i amb tendència al minimalisme, com ara les sonates per a violoncel amb acompanyament de teclat, descobertes en data relativament tardana. Els avatars concernents a l'edició de les partitures –que l'investigador H. C. Robbins Landon ha revelat– van arribar fins i tot a propiciar-ne la desconfiança de l'autoria, en bona mesura justificada per la presència d'un llenguatge més reposat i introspectiu d'aquell altre habitual, avui dia esdevingut paradigmàtic. Ja que és un Vivaldi diferent –sent el mateix, òbviament– el que s'ofereix en aquestes pàgines: un creador de prudent i complexa implosió, en certa manera contrari al caràcter expansiu i *festeggiante* de les obres que el van encimbellar.

Amb tot, resulta inevitable trobar també en aquestes *Sonates per a violoncel* la profusió de sentiments característica de la producció del venecià. Això sí, els recursos posats en joc són més discrets, més espirituals que pròpiament carnavalescos; en gran mesura a causa de la reminiscència estructural que les enllaça amb un gènere sacre com la *sonata di chiesa*, essent vertebrades similarment, en cada cas (“Largo”-“Allegro”-“Largo”-“Allegro”). Ja una peça com la *Sonata en Si bemoll major, RV 47* sembla convidar a un periple per diferents estats anímics. Des del moviment lent, d'inici, fins l'amistós *finale*, el protagonisme del violoncel destaca en les seves modulacions. És el fraseig de l'ànima, que la veu del solista declama de manera explícita. Sonen laments o melodies, cantades amb joia o un pesar subtil. Hi descobrim una gamma d'emocions lliurement dispensades pel violoncel barroc, el timbre del qual s'intueix proper al de la veu humana. El segon moviment lent de la *Sonata en Fa, RV 41* i la seva resposta a l'“Allegro” conclusiu il·lustren perfectament el caràcter dialèctic d'aquestes representacions minimalistes, que constitueixen políptics exempts d'intencionalitat narrativa però enormement eloqüents: un joc de buscar-se i trobar-se en què el baix continu –el teclat, al qual s'afegeixen de vegades altres instruments– actua com a còmplice i llebre, tot animant el progrés de la melodia amb la seva respiració compassada.

Aquestes peces per a violoncel i teclat són composicions intrincades, de gran riquesa temàtica. Retaules que inclouen passatges tan punyents com el segon “Largo” de la *Sonata en Mi menor, RV 40* o tan afirmatius com l'“Allegro” que el segueix. Altres intervencions de mèrit, les trobem en el si de la *Sonata en Si bemoll major, RV 46*, que inaugura un “Preludi” eteri, balsàmic; una sonata que inclou un moviment lent –el segon, concretament– de fascinant ambigüitat. La intel·ligència musical de Vivaldi hi resplendeix des de l'assossec, completant l'acostumada valoració del seu tarannà artificier, creador d'efectes sonors a força d'harmonies tan atractives que acaben per sentir-se familiars, gairebé naturals.

Jacobo Zabalo, crític musical

Proper concert:

DIJOUS, 26 DE GENER DE 2017 – 20.30 h
Palau Cambra — Sala de Concerts

Leonidas Kavakos, violí
Enrico Pace, piano

L. van Beethoven: *Sonata núm. 4, en La menor, op. 23*

L. van Beethoven: *Sonata núm. 5, en Fa major, op. 24,*
“Primavera”

L. van Beethoven: *Sonata núm. 10, en Sol major, op. 96,*
“el Cant del Gall”

Preu: 40 euros

